

I ZOTTERNIJ

Ons leven is een farce, overschaduwd door een onbevattelijk
doodvonnis...

– MARTIN GARDNER, *The Annotated Alice*

ALICE BEGON ER SCHOON genoeg van te krijgen om hier in haar eentje te zitten met niets omhanden. Om de zoveel tijd waagde ze zich weer eens aan het boek dat op haar schoot lag, maar het bestond vrijwel geheel uit lange alinea's, met nergens een aanhalingsteken te bekennen, en wat heeft een boek zonder aanhalingstekens nou voor zin, dacht Alice bij zichzelf.

Ze vroeg zich juist af (een beetje tegen beter weten in, want ze was geen ster in dingen afmaken) of ze, wie weet, zelf nog eens een boek zou schrijven, toen er een man naast haar kwam zitten met tingrijze krullen en een ijsje van de Mister Softee op de hoek.

'Wat lees je?'

Alice toonde hem de titel.

'Is dat met die watermeloenen erin?'

Alice knikte, al had ze nog niets over watermeloenen gelezen.

'Wat lees je verder zoal?'

'O, vooral 't oudere werk.'

Ze zaten een tijdje zwijgend naast elkaar, terwijl de man zijn ijsje at en Alice deed alsof ze haar boek las. Twee joggers op een rij keken in het voorbijgaan naar hen om. Alice wist wie hij was – ze wist het al zo gauw hij was gaan zitten, en ze had er een watermeloenroze blos van gekregen – maar ze was zo overdonderd dat ze alleen maar als een ijverige

tuinkabouter naar de ondoorgrondelijke bladzijden van het boek op haar schoot kon staren. Ze hadden net zo goed van beton kunnen zijn.

‘En hoe heet je?’ vroeg de man, overeind komend.

‘Alice.’

‘Alice, liefhebber van ’t oudere werk. Nou, tot later.’

De zondag daarop waagde ze zich op dezelfde plek aan een ander boek, ditmaal eentje over een rommelende vulkaan en een winderige koning.

‘Jij daar,’ zei hij.

‘Alice.’

‘Alice. Waarom zit je dat te lezen? Ik dacht dat je schrijver wilde worden.’

‘Wie heeft dat gezegd?’

‘Heb jij dat niet gezegd?’

Zijn hand beefde een beetje toen hij een stukje chocolade afbrak en het haar aanbood.

‘Dank u wel,’ zei Alice.

‘Tot uw diensjt,’ antwoordde hij.

Alice keek hem vragend aan en nam een hap van de chocolade.

‘Ken je die mop niet? Een man zit in het vliegtuig naar Zweden en vraagt aan de man op de stoel naast hem: “Pardon, weet u misschien wat de juiste uitspraak is? Stockholm of Sjtockholm?” “Sjtockholm,” zegt de andere man. “Dank u wel,” zegt de eerste man. Waarop die ander zegt: “Tot uw diensjt.”’

Met volle mond schoot Alice in de lach. ‘Is dat een joodse mop?’

De schrijver sloeg zijn benen over elkaar en vouwde zijn handen in zijn schoot. ‘Wat denk je zelf?’

Op de derde zondag kocht hij twee ijsjes bij Mister Softee, waarvan hij er eentje aan haar gaf. Alice nam het aan, zoals ze ook de chocolade had aangenomen, omdat het al begon te smelten en omdat meervoudige winnaars van een Pulitzer Prize doorgaans geen gifmengers zijn.

Ze likten aan hun ijsje en sloegen een koppel duiven gade dat naar een stootje pikte. Alice droeg sandalen in dezelfde kleur blauw als de zigzagstrepen van haar zomerjurk en strekte loom een voet uit in de zon.

‘Dus, juffrouw Alice. Durf je het aan?’

Ze keek naar hem.

Hij keek naar haar.

Alice lachte.

‘Durf je het aan?’ herhaalde hij.

Ze richtte haar blik weer op haar ijsje: ‘Tja, ik zie geen redenen waarom niet.’

De schrijver stond op om zijn servetje weg te gooien en kwam weer terug. ‘Er zijn tal van redenen waarom niet.’

Alice keek tegen de zon in naar hem op en glimlachte.

‘Hoe oud ben je?’

‘Vijfentwintig.’

‘Vriendje?’

Ze schudde van nee.

‘Baan?’

‘Ik ben redactieassistent. Bij Gryphon.’

Hij stond met zijn handen in zijn zakken, bracht zijn kin iets omhoog en keek alsof hem dat niet verbaasde.

‘Goed. Zullen we aankomende zaterdag samen gaan wandelen?’

Alice knikte.

‘Om vier uur hier?’

Ze knikte nogmaals.

‘Het is wel handig als ik je nummer heb. Voor als er iets tussen komt.’

Alice noteerde het op de boekenlegger die ze bij het boek had gekregen, terwijl de zoveelste jogger zijn pas inhield om hem beter te bekijken.

‘Nu weet je niet meer waar je was,’ zei de schrijver.

‘Dat geeft niks,’ zei Alice.

Op zaterdag regende het. Alice zat op haar geblokte badkamervloer en probeerde haar kapotte wc-bril met een botermesje vast te schroeven toen haar mobiele telefoon bleepte:

ONBEKEND NUMMER.

‘Dag Alice? Je spreekt met Mister Softee. Waar ben je?’

‘Thuis.’

‘Waar is dat?’

‘Ter hoogte van Eighty-Fifth en Broadway.’

‘O, vlak om de hoek dus. We kunnen een blikjestelefoon maken.’

Alice stelde zich een koord voor dat als een reusachtig springtouw Amsterdam Avenue overspande en dat trilde als een van hen iets zei.

‘Dus, juffrouw Alice. Wat zullen we doen? Heb je zin hierheen te komen om te kletsen? Of moeten we onze wandeling verzetten?’

‘Ik kom wel daarheen.’

‘Jij komt hierheen. Heel goed. Om halfvijf?’

Alice noteerde het adres op een foldertje. Daarna sloeg ze een hand voor haar mond en wachtte af.

‘Weet je wat, maak er maar vijf uur van. Om vijf uur bij mij?’

De regen zette de zebrapaden blank en doorweekte haar voeten. De taxi's die op Amsterdam Avenue water deden opspatten leken veel harder te rijden dan als het droog was. Zijn conciërge gaf haar ruim baan door zich met gespreide

armen plat tegen de muur te drukken en Alice stapte resoluut naar binnen: ze nam grote passen, zuchtte nadrukkelijk en schudde haar paraplu uit. De lift was vanbinnen overal met gebogen messing bekleed. Of de etages waren bijzonder hoog of de lift was bijzonder traag, want ze had volop gelegenheid om met gefronst voorhoofd haar talloze bizarre spiegelbeelden te aanschouwen en zich danig zorgen te maken over wat er nu ging gebeuren.

Toen de liftdeuren opengingen, zag ze een gang met daarin zes grijze deuren. Ze wilde net bij de eerste de beste daarvan aankloppen, toen aan de andere kant van de lift een andere deur zich op een kier opende en er door de kier een hand met een glas erin verscheen.

Alice nam het volle glas water aan.

De deur ging dicht.

Alice nam een slokje.

Toen de deur weer openging, leek hij als vanzelf open te zwaaien. Alice aarzelde even voordat ze met haar glas water door de hal naar een zonnige witte kamer liep, waarin onder meer een tekentafel en een buitengewoon breed bed stonden.

‘Laat me je tas zien,’ zei hij van achter haar rug.

Ze toonde haar tas.

‘Maak je tas open, alsjeblieft. Om veiligheidsredenen.’

Alice zette haar tas neer op de kleine glazen tafel tussen hen in en maakte de gesp los. Ze haalde haar portemonnee eruit: een bruinleren herenmodel dat bijna uit elkaar viel. Een kraslot van een dollar dat haar één dollar opleverde. Lippenbalsem. Een kam. Een sleutelring. Een haarklem. Een vulpotlood. Wat losse muntjes en, ten slotte, drie tampons in meeneemverpakking, die ze als kogels op haar vlakke hand presenteerde. Stof. Gruis.

‘Geen telefoon?’

‘Die ligt thuis.’

Hij pakte de portemonnee op en wreef over een hoekje waar de naad losliet. ‘Alice, dit is geen gezicht.’

‘Ik weet het.’

Hij klapte de portemonnee open en haalde haar bankpasje eruit, haar creditcard, een verlopen geschenkbond van Dunkin’ Donuts, haar rijbewijs, haar collegekaart en driewintig dollar aan briefgeld. Hij hield een van de pasjes omhoog: ‘Máry-Alice.’ Alice rimpelde haar neus.

‘Je bent niet kapot van die Mary.’

‘Jij wel dan?’

Hij keek een paar keer van het pasje naar haar en weer terug, alsof hij probeerde te besluiten welke versie van haar zijn voorkeur had. Toen knikte hij, maakte een keurig stapeltje van de pasjes, pakte een elastiekje van zijn bureau, bundelde ze samen met het briefgeld en liet het pakketje in haar tas vallen. De portemonnee wierp hij in een metalen prullenmand die al met een witte hoorn van weggegooide kopij was bekleed. De aanblik hiervan scheen zijn ergernis te wekken.

‘Dus, Mary-Alice...’ Hij ging zitten en gebaarde haar hetzelfde te doen. De zitting van zijn luie stoel was van zwart leer en hing vlak boven de grond, als een Porsche. ‘Wat kan ik verder voor je betekenen?’

Alice keek om zich heen. Op de tekentafel lag een kersvers manuscript op hem te wachten. Daarachter gaven glazen schuifdeuren toegang tot een klein balkon dat door het balkon erboven tegen de regen werd beschermd. Het enorme, kreukloos opgemaakte bed achter haar had iets onaantastbaars.

‘Wil je naar het balkon?’

‘Goed.’

‘Oké, maar duwen is uit den boze. Afgesproken?’

Alice glimlachte en stak haar hand naar hem uit, al zat ze nog anderhalve meter van hem vandaan. De schrijver staarde er een poosje besluiteloos naar, alsof de voors en tegens van alle keren dat hij iemand de hand had geschud in haar handpalm stonden opgesomd.

‘Bij nader inzien,’ zei hij toen. ‘Kom eens hier.’

Zijn vel was rimpelig en koel.

Zijn lippen waren zacht, maar dat was buiten zijn tanden gerekend.

In de ontvangstruimte bij haar op kantoor hingen maar liefst drie ingelijste National Book Award-oorkonden met zijn naam erop aan de wand.

De tweede maal dat ze bij hem aanklopte bleef het een tijdje stil.

‘Ik ben het,’ zei Alice tegen de deur.

De deur opende zich op een kier en er verscheen een hand die een doos vasthield.

Alice pakte de doos aan.

De deur ging dicht.

Lincoln Stationers stond er met elegant bewerkte gouden letters op de doos. In de doos lag onder een enkel vel wit vloeipapier een bordeauxrode portemonnee met een muntvakje en een knipsluiting.

‘O jeetje!’ zei Alice. ‘Wat mooi. Dank je wel.’

‘Tot uw diensjt,’ zei de deur.

Ze kreeg wederom een glas water.

Ze deden wederom wat ze deden zonder de lakens te kreuken.

Hij legde zijn handen over haar trui heen op haar borsten, alsof hij haar tot zwijgen wilde brengen.

‘Deze is groter.’

‘O,’ zei Alice, met een ongelukkige blik omlaag.

‘Nee nee, dat is geen onvolkomenheid. Geen enkel paar is gelijk.’

‘Zoals bij sneeuwvlokken?’ zei Alice.

‘Zoals bij sneeuwvlokken,’ beaamde hij.

Van zijn maag tot aan zijn borstbeen liep een roze litteken als een rits. Een ander litteken doorkliefde zijn been van zijn lies tot aan zijn enkel. Nog twee andere vormden een vage circonflexe boven zijn heup. En dat was alleen nog maar de voorkant.

‘Wie heeft je dit aangedaan?’

‘Norman Mailer.’

Terwijl ze haar panty aantrok stond hij op om de New York Yankees aan te zetten. ‘Ooo, ik ben gek op honkbal,’ zei Alice.

‘Ja? Welke club?’

‘De Red Sox. Toen ik klein was nam mijn oma me elk jaar mee naar Fenway.’

‘Leeft je oma nog?’

‘Jazeker. Wil je haar telefoonnummer? Jullie zijn ongeveer even oud.’

‘Onze relatie is nog te pril om de spot met me te drijven, Mary-Alice.’

‘Ik weet het,’ zei Alice lachend. ‘Het spijt me.’

Ze zagen Jason Giambi bij drie wijd, twee slag de bal naar het linksveld slaan.

‘O!’ zei de schrijver, overeind komend. ‘Dat was ik bijna vergeten. Ik heb een koekje voor je gekocht.’

Als ze tegenover elkaar zaten, met tussen hen in zijn kleine glazen eettafel, of zij op het bed en hij op zijn stoel, viel haar op dat zijn hoofd voortdurend heel licht schokte, schijnbaar op het ritme van zijn hart.

Bovendien was hij drie keer aan zijn ruggengraat geopeerd, wat betekende dat ze sommige dingen wel en sommige dingen niet konden doen. Of beter van niet.

‘Ik wil niet dat je je bezeert,’ zei Alice met een bezorgd gezicht.

‘Daarvoor is het al te laat.’

Ze maakten inmiddels gebruik van het bed. Zijn matras was van een speciaal orthopedisch verantwoord materiaal dat haar het gevoel gaf langzaam in een enorme plak fudge te verzinken. Keek ze opzij, dan had ze door zijn dubbelhoge ramen uitzicht op de skyline van wolkenkrabbers, die er in de regen somber en ineengedoken bij leken te staan.

‘O, god. O, jesus. O, christus. O, jesus christus. Wat doe je? Weet je wel... wat... je dóét?’

Na afloop, toen ze een tweede koekje at:

‘Van wie heb je dat geleerd, Mary-Alice? Met wie heb je verkeer?’

‘Niemand,’ zei ze, terwijl ze kruimels van haar schoot plukte en opat. ‘Ik stel me gewoon voor wat lekker zou zijn en dan doe ik het.’

‘Nou, petje af voor je voorstellingsvermogen.’

Hij noemde haar een zeemeermin. Waarom wist ze niet.

Naast zijn toetsenbord stond een gevouwen tentje van wit papier waarop hij had getikt:

Lange tijd ben je een leeg vat, dan groeit er iets wat je niet wilt, er sluipt iets in dat je niet kunt verwezenlijken. Want in ons schept de God van het Toeval... In de kunsten is geduld een schone zaak.

En daaronder: